

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

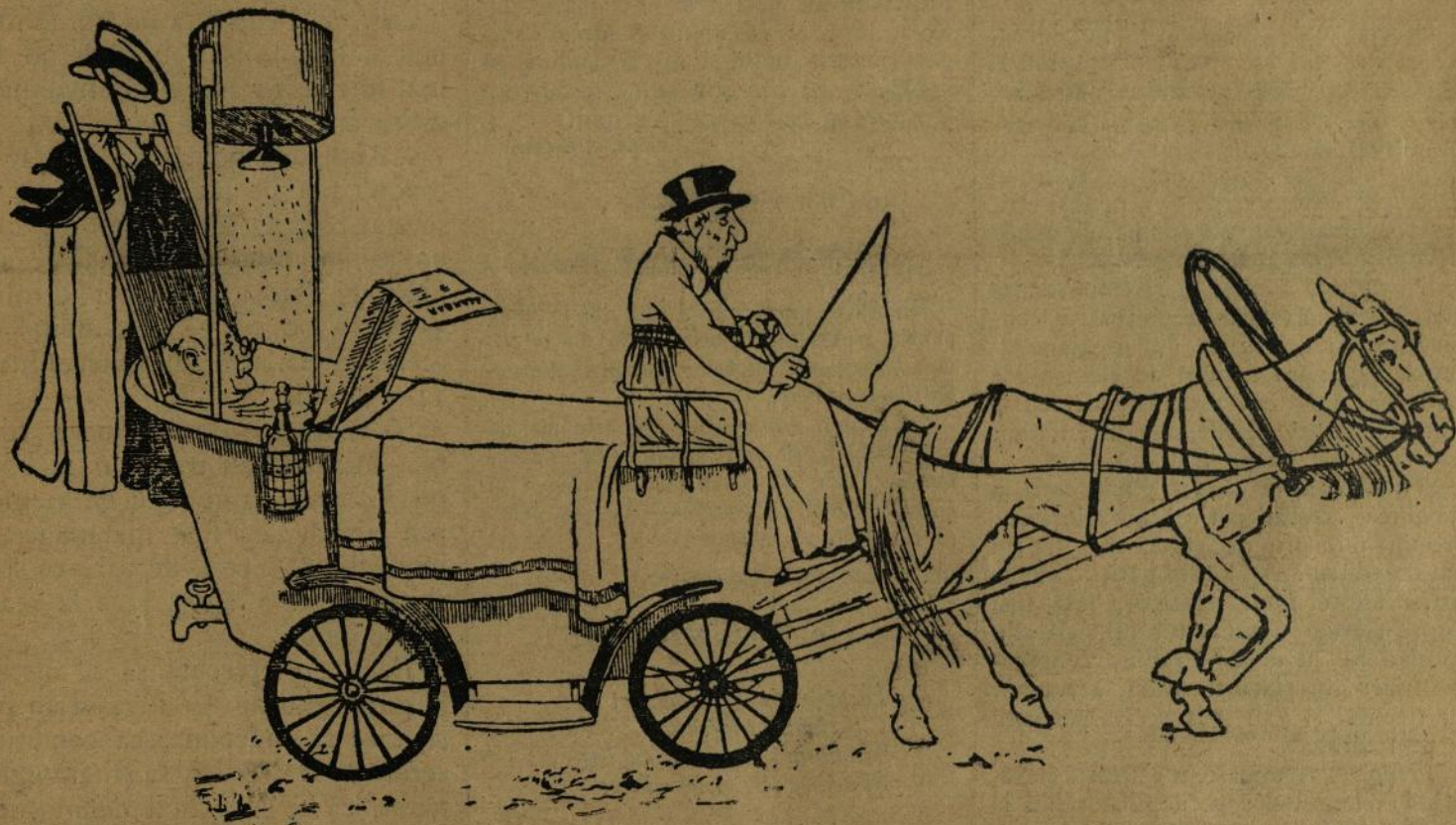
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

Sistem practic de trăsură inventat de ziarul «Zeflemeaua». Această trăsură va fi o adevărată bine-facere pentru public, pe timpul căldurilor afurisite ale verii.

REFORMAREA CONSERVATORULUI

Conservatorul nostru de declamațiune suferă, precum se cunoaște, de-o veche maladie. Departe de noi, ideea, să facem aluzie la maladiile de cari sufer în parte elevii săi elevele acestui conservator... Doamne ferește!

Liber fie-care dintre dumnealor să suferă de ce-o vrea! Pe noi ceva mai general ne interesează — cu alte vorbe despre alte răni... voim noi să vorbim și, dacă s'o putea, să le cauterisăm...

Precum se știe, în conservatorul de declamație se fabrică elemente pentru teatru. Așa, de pildă, cînd domnul Sihleanu, simpaticul director al teatrului național, are nevoie de ceva artiști și artiște, repede face o comandă la fabrica d-lui Wachman! De pildă... «avem onoare a vă ruga să bine-voiți a ne expedia:

- 5 (cinci) ingenuie
- 10 (zece) amorezi
- 14 (patru-spre-zece) tați
- 16 (șase-spre-zece) mame...»

Imediat ce d. Wachman primea hirtia, trecea în... fabrică la d. Nottara, sau la d-na Aristița Romanescu și... alegea!

S'a întimplat, însă, ceva caracteristic în ultimii ani: conservatorul de declamație nu mai putea furniza teatrului decît tați, mame și copii — sau, mai clar, artiști pentru rolurile de tată, de mamă și copii... Lucrul era grav!

S'a căutat, atunci, să se pună o stavilă acestei anormale fecundități a conservatorului nostru de declamațiune, acestei supra-producțiuni de elemente a căror necesitate nu se simțea de loc la teatrul național unde, slavă Domnului, avem destule mame și destui tați!...

Și cine credeți că s'a gândit întâi la stăvilirea acestui pericol amenințator: vre-un ministru de culte, sau vre-un om de teatru? Ași! ți-ai găsit... Inițiativa acestei mari reforme a fost una dintre elevele conservatorului, care 'n coroborare cu d. Gheorghiu, cunoscutul frizer din piața teatrului, a rupt ... cu trecutul și s'a pus serios pe lucru și pe reforme...

Trebue să recunoaștem c'această elevă, avînd bine 'nțeles pe d. Gheorghiu la spatele d-sale..., și-a pus toată tinerețea în serviciul causei și a luptat voiniceste pentru introducerea unui calapod mai potrivit cu vremurile în organizarea școlii noastre de declamație...

Ce și-a zis tinăra elevă: «prea mulți tați și prea multe mame, soro!... Și-atunci a apelat la d. Gheorghiu, care a dobîndit mare pricepere în ale teatrului — dovadă *dobînzile* mari ce le ia de la artiști... domiciliul său din piața Teatrului — și împreună cu d-sa a căutat un alt drum, pentru a se putea micșora contingentele respectabile de mame și tați, furnisate de Conservator...

Un om, însă, protivnic, se vede, în introducerii ori-cărei reforme în conser-

vator, s'a opus! Cine e acel domn?... Il cunoașteți, îl cunosc și confratii de la «Adevărul»... e d. Stelian Popescu, energicul judecător de instrucție.

D. Popescu Stelian a intervenit imediat în cursul acestei afaceri și a emis chiar un mandat de depunere în contra bietului frizer! E de prisos, credem, să mai spunem, că la primirea mandatului, Gheorghiu, de emoțiune, în loc să citească o singură dată iscălitura d-lui Stelian Popescu, a citit-o de mai multe ori — cu alte vorbe a văzut mai mulți Steliani... verzi d'inaintea ochilor...

Dar ne oprim aci. Afacerea e pendinte încă la Tribunal și nu voim să anticipăm asupra-i.

Deocamdată ținem să menționăm un nou svon despre o proiectată reformă a conservatorului de declamație.

Se spune, anume, că d. ministru Haret a însărcinat pe d. Mala, deputat și avocat, cu studiarea acestei chestiuni.

Felicităm pe d. ministru, căci, mai mult ca ori-care d. Mala era indicat pentru lecuirea mala-diei de care suferă conservatorul nostru de declamație. D. Mala, însă, ar face bine să lucreze singur la acest studiu și nu, la rîndu-i, să însărcineze pe cine știe ce elevă de conservator cu elaborarea proiectului.

Const. C. Brăescu.

GRĂBIȚI-VĂ!

Grăbiți-vă și cumpărați din vreme bilete pentru reprezentația care se va da în grădina Edison, în beneficiul simpaticului casier Mihalaché Gany.

Programul este alcătuit din cele mai comice bucăți, și cînd spune asta «Zeflemeua» care în asemenea materie e un soi de Curte de casație — să știți că o să rideți să vă tăvăliți.

LA TELEFON!

Făcut-am cunoștință ieri
C'o tinăra telegrafistă...
Dumnea'i nostimă, cu haz
Și-acuma e... telefonistă!

Cînd n'am ce face la «serviț»,
Pun aparatul la ureche
Și strig «Allô!» — precum strigam
La răposata «Poștă-veche»!...

Allô! într'una, allô! mereu,
Am început să-mi pierd și cîrma
De cînd vorbesc la telefon
Și rîd cu Lelia pe stîrmă!...

Dar am pățit-o azi! strigai
Pe Lelia ca mai 'nainte...
Cînd colo: — Ce poștești musiu?...
...Era — pardon! — don' Diriginte!

Const. C. Brăescu

UNUI POPĂ

Popa Tase are darul preoției,
— Dat de domnul! — ca toți preoții cu dar
Însă, nu știu cum... prea sfîntul, cînd citește
Ți se pare la altar
Că mai are
De la Domnul, înc'un dar — darul beției.

Un credincios

GIMNAZIUL MILITAR DIN CRAIOVA

Prin decizia ministerială din «Monitorul Oficial» No. 112, don ghinărar Mitiță Sturdza, avînd în vedere regulamentul gimnaziului fiilor de militari din Craiova, decide:

Art. 1, 2, 3, 4, fără importanță.

Art. 5. Inscrierile în gimnaziu se dau de preferință fiilor de militari morți pe cîmpul de onoare..... etc.

Art. 6. Pentru ca un fiu de militar să fie admis, trebuie să nu fie mai mic de 11 ani și nici mai mare ca 14 ani.

...Apoi, don ghinărar Mitiță, te-ai cazonit rău de tot la cap. Care va să zică bagî în școală copii pe cari un militar mort acum 25 de ani (1877) i-a făcut cu propria lui mîină — ca să zică așa — cu condiție ca acei copii să aibă acum etatea între 11—14 ani.

Să mă ierți, don ghinărar, dar nici-unul din cei morți în război nu pot avea acum copii de asemenea vîrstă. Le-a fost materialicește imposibil să-i facă, de oare-ce spiritismul nu a ajuns încă la atare perfecțiune.

Dacă s'o prezenta să se înscrie în gimnaziul din Craiova vr'un băiat care să îndeplinească condițiile cerute în art. 5 și 6, să știți don ghinărar, că de și e copil *natural*, totuși e contrafacut de madam Caliope cu vr'un țivil care n'a murit la 77, ci mai încoace, ori trăește și azi.

Dacă a pornit-o pe calea unor asemenea articole căzone, să știți că d. Sturdza, cînd s'o mai îmbunătăți situația financiară, cum e om milos, o să facă o lege prin care să scutească de taxa de 5% pe toți funcționarii suprimați și pe toți slujbașii cari au încetat din viață cu prilejul marelui revoluții de la 48.

Coco.

PROGRAMUL VECINEI MELE

De dimineață pînă seara
Contemplant pe vecina,
Am contemplat-o toată vara,
V'o recomand: Didina.

E opt. A ridicat perdeaua
La geamul cel din față.
Vecina mea își ia cafeaua
Și poate și dulceața.

E zece. 'Și pune pălăria,
Mănușile, umbrela,
Și pleacă. Grea i negustoria
Și rară clientela!

E miezul zilei. Vecinica
S'a'tors la braț c'un june.
Zăngănesc linguri, — căci amica
Acuma la dejun e.

E ora patru. Se 'nserează,
Căci ziua este scurtă.
Vecina cîntă, el dansează,
Probabil sunt beți turtă.

E cinci. Perdeaua la vecina
Nu mai e ridicată.
La șease-apare iar Didina...
Afacerea-i tranșată.

Romeo.

DOMNUL VASILESCU

— Domnu Vasilescu...
— Care Vasilescu? Sunt o mie
de Vasilești în România!
— Al cu Bucureștii Noi.
— A ha! Acum continuă.
— Domnu Vasilescu, îmi spuse
amicul meu, a mai scris un articol
în «Cronica».
— Ce zice?
— Ascultă și tu:

«Sentimentul împlinirii unei datorii ci-
vice m'a împins acum cîte-va luni către
tărmurile abrupte, ale torentului opiniunii
publice a Presei romine. Spectacolul a fost
înfricoșător — și desgu tător pentru mine,
care descindeam din sfera senină și calmă
a Universității în mijlocul tunetelor, ful-
gerelor — în mijlocul unei furtuni de pasiuni
deslanțuite, — de ordine diverse, — adesea
impure.»

Hei, ce zici de asta?

— Ce să zic, zic că de cît să des-
cîndă, mai bine domnu Vasilescu
rămînea să 'ngrijească de Bucureștii
Noi, ca să mai scoată nițel din
pîrleală pe naivii cari au avut naivi-
tatea să credă ca e destul să înfiin-
țezi o fabrică de cărămidă și un
tramcar și să-ți faci o reclamă de
dentist american, pentru ca din pa-
mînt să răsără un oraș nou, în care

— cine știe — poate că domnu Va-
silescu aspira ca Regele să-și stră-
mute reședința de vară.

— Nu-mi răspunzi exact la în-
trebare, replică amicul meu; eu te-
am întrebat ce zici de fraza domnu-
lui Vasilescu cu tunetele, fulgerele
și furtunile d-lui?

— Se laudă! Acest fenomen
meteorologic e o invențiune. Presa
își vede liniștită de treabă, habar
n'are că a început să se exerseze
să scrie și domnu Vasilescu pe
care, fie zis în treacăt, eu nici re-
porter nu l'aș face d'aș avea o
gazetă.

— Dar ia mai ascultă cum com-
bate Vasilescu:

«Ziaristica nu mai este un apostolat, ea
este un mijloc de traiu, pentru acei ce o
exercită»

Acum ce mai spui, domnule
gazetar, te-a dat gata!

— Spui că domnu Vasilescu e
un papă-lapte, d'aia poate a înfiin-
țat și o lăptărie la Bucureștii-Noi.
Adică domnu Vasilescu vrea ca
ziaristica să nu fie un mijloc de
traiu? Apoi idealul acesta este deja
realizat la ziarul «Cronica», ai cărei
redactori n'au fost și nu sunt plă-
țiți cu lunile. Cînd venea unul să
'și ceară leafa, răsplata muncii lui,
probabil că Vasilescu îi striga in-
dignat: «— Cum, domnule, ceri
bani? Nu ți e rușine? Dar uită, ti-
nere, că presa e un apostolat, că
ziaristica nu trebuie să fie un mijloc
de traiu! O, ce moravuri decăzute,
Dumnezeule!»

— Cam ai dreptate, ai întors-o
bine, pentru că, la urma urmei, Va-
silescu ăsta care se răpoște atît cu
apostolatul lui, de ce nu renunță și
el la leafa de la Universitate, mai
ales că studenții ar renunța cu en-
tuziasm la cursurile lui plicticoase?
Oare, dacă-i vorba, luminarea ti-
nerilor generați, profesoratul, nu
trebuie să fie un apostolat?...

— Ia mai citește ceva, că-i nos-
tim.

— Vasilescu mai zice că gaze-
tarul

«... întinde pana sa în cerneală neagră,
ca și veninul lui...»

— Păi veninul par'că se zice că i
verde, mă!

— Așa știu și eu.

— Sa vede că Vasilescu o fi in-

ființat la Bucureștii Noi vr'o fabrică
de venin negru.

— Vax!

— Curat vax, ca și articolele lui...
Ce mai cîntă «Cronica»?

— Vasilescu cere suprimarea tu-
tutor ziarelor.

— Și-a «Croniceii»?

— P'aia o să suprimă indiferența
mizerabilului public cititor, care nu
e în stare să mistuie genialele arti-
cole ale lui Vasilescu... Și știi ce mai
spune Vasilescu? Spune că toți băr-
bații politici au «inima seacă, pentru
că iubirea lor pentru popor este fă-
țarnică, pentru că disprețuesc mul-
țimea, pentru că...»

— Mă, al dracului Vasilescu, care
va să zică nimic nu i bun în țara
romînească! Și concluzia?

— Concluzia n'o spune el pe șleaū
dar se ghicește. Concluzia ar fi ca
toată lumea să se suie în tramcar și
să emigreze la Bucureștii Noi, de
oare ce restul țării nu merită să fie
locuit, iar toată presa romînă să nu
se reducă de cît la «Vocea Bucureș-
tilor Noi» pe care probabil are de
gînd Vasilescu s'o scoată.

— Trebuie să fie cald rău la Bu-
cureștii Noi.

— Ceva de speriat.

— Se și vede.

Sandernagor.

MAGIE ALBĂ ȘI NEAGRĂ

În orașul Roman s'au împărțit pe
strade niște afișe foarte nostime, din cari
extragem următoarele:

Mare expozițiune de Fantoches a la Holden ex-
cutat în diferite danțur din Englitera și naționa-
le precum și schilete mecanici și diferite fantazii
(mistijii).

Scena fantastică de mitologie mare reprezen-
tație de prestigitațiune amuzantă magie moderne
dată de vrajitorul Orientului Ștefan Popoff care
va înfățișa Științele oculte în secretele magie alba
și neagra, avînd onoarea de a da mai multe Re-
presentanții cu cel mai mare succes fără de aparate.

Trebuie să fie interesantă de tot magia
albă și neagră a d-lui Ștefan Popoff, dar
e vorba cum permite poliția să arate
asemenea secrete oculte.

În fine, afișul se termină ast-fel:

Va da una din cele mai însemnate Represen-
tații a secolului present, în care se propune a în-
fățișa științele oculte, în adevărata lor haina. Cine
voște dar a fi transportat în lumea viselor sa pa-
trunza în secretele Magiei și al Himiei să petrea-
că bine, și se devie interesant într'o societate oare
care sa nu pearza aceasta unică ocazie de a veni
sa vaza prin ce mijloace s'a pus lumea în mirare
și admirațiune atita timp fara a fi putut patrunde
cel puțin la cea mai mică explicație pozitivă.

POEZIILE D-LUI DRAGOMIR

— O consecință funestă a economilor d-lui Sturdza.
Geografie în versuri. — Casele mai marcante
din Grădiștea. — Un popă cheflău. —
Hop și eu cu țata Lina. — Tra-
ducerea cu Dida. —
Bilețul din Arsache.

Un amic din Giurgiu îmi trimete o broșurică ce poartă acest interesant titlu: «Poezii și cîntece de Ioan D. Dragomir, absolvent a 5 clase Lyceale».

Un om nemîncat de trei zile care se aruncă asupra unei porții de varză, cu carne, un opozant care venit la putere se năpustește asupra budgetului, un tigră care-și zărește prada, un ginere — soacra, — cam așa sunt eu cînd dau peste cite-o broșură d'astea.

Deci, cum am văzut-o pe masă, am fîpt în ea «scalpelul chimistului», vorba d-lui Fleava, și am început s'o spintec.

Prefața mi-a atras întii și 'ntii atenția. Coprinsul ei este următorul:

Iubiți cititori,

Am fost învățator în comuna Grădiștea, chemat fiind la sinul patriei, am părăsit-o lăsînd în urma mea ceva de dorit!

Pentru acest cuvînt, am făcut această cîrtică, în care se manifestă dorința mea.

Ioan D. Dragomir.

Iată deci, domnilor, încă una din funestele consecințe ale economiei budgetare nesăbuite făcute de guvernul liberal: funcționarii suprimați devin poeți! D. Ioan D. Dragomir, lăsînd în urmă *ceva de dorit*, (așa se zice la *leafă* în limba poezilor), s'a apucat să scrie versuri. Să fim indulgenți cu această inocentă victimă a regimului Sturdza!

Prima poezie a d-lui Ioan D. Dragomir se numește «Satul Grădiștea» pe care îl descrie cu măiestrie:

Grădiștea este un sat
Lîngă Argeș așezat,
Cum mergi la București
Pe stînga o găsești.

Adică, vorba ăluia din Voevodul Țiganilor, care era întregat unde e Grenada: — Cum intri 'n Spania faci la stînga.

Strofa de mai sus ne sugerează o idee pe care o supunem aprobării d-lui ministru al instrucției. De ce nu dă ordin ca toate geografiile pentru clasele primare să fie scrise în versuri? Mult mai bine s'ar întipări, sub această formă, în memoria copiilor, de cît proza răposatului Gorjan.

Să vedem acum ce mai e cu satul Grădiștea:

Are singura ulicioară
Care merge spre coscioară,
Și de aci mai la deal;
Se desparte în două chiar.

Casele sunt așezate
De o parte și de alta,
Și ca case mai marcante
Sunt cele de mai jos date.

Ca case mai marcante iată pe cari le înșiră d. Dragomir pe limba-i poetică:

Capul satului de la gară
Este domnu Laber Caru,
După acesta vine dară,
Circiumaru Voicu Tunaru,

Lîngă nea Voicu Tunaru
Șade domnul Nae notaru
Care 'mî este bun amic
Asta ori-cui pot s'o zic.

Mai la mijloc Păun Ștefan
Om cînsit acum primar;
Lîngă care am stat eu,
Și m'a protejat mereu.

Acî poetul e cam satiric, după cum vedeți. Adică Păun Ștefan era om cînsit, sireacul; acum însă e... primar, bată-l Dumnezeu! Cam așa s'ar traduce în proză strofa de mai sus.

Peste două case însă
De sus numitul Păun Ștefan,
Șade iubitul nostru preot
Cu care am petrecut un an.

Rău faci, domnule Dragomir, că-ți tratezi ast-fel prietenii. Ce-o să pață bietul popă, cînd o auzi mitropolitul că un an întreg s'a ținut numai de petreceri cu dumneata? Lucrurile-astea se fac mai pe tăcute, și mai ales cînd ești preot nu strică să ascunzi sub antierii clondirul cu grijanie de Drăgășani.

În fine, atragem atenția d-lui ministru Haret asupra următoarei denunțări pe care o face poetul:

Satul este drept, frumos,
Dar e și sărăcăcios,
Pin' la Crăciun n'am avut,
Foc la școală de făcut.

Domnul Prefect m'a întregat:
Dascăle, lemne ți-a dat?
Eu atuncia i-am răspuns:
Mi-a dat, dar nu mi a ajuns.

Și de unde..., nu văzusem
Pină atunci lemne de foc,
Căci comuna tot îmi spune,
Ca să-mi dea pae de foc.

Părerea mea este ca prefectul să dea dascălului lemne, nu paie, ca să nu se comită vr'o mîncătorie.

Poetul Dragomir nu este însă numai satiric, ci și sentimental.

Dintre poeziile-lirice cităm:

Arde-m'ar focul pe mine
Căci de geaba mai trăesc
Că rămăseși făr' de tine,
Lîngă stea, inger ceresc.

Cu alte cuvinte, în proză, vine-așa:
Hop și eu cu țata Lina!

Părăsind satul Grădiștea, poetul nu se gîndește de cît la aceeași țata Lina, steaua și ingerul ceresc al dumnealui:

Și-am lăsat o mindră floare
De cincisprezece primăveri
Ce mă face adesea oare
Ca să plîng, să-mi vărs dureri.

Nu mai cincî-spre-zece primăveri? Și parchetul de Vlașca nu a luat încă nici o măsură contra acestui Scarvulis?

Și după atitea înfocate declarații de amor, ce vedem în pagina următoare a broșurei?

O lovitură mult dureroasă
Fără știrea cea divină,
Voiu voi să-mi fie moartea
Pentru scumpa mea Didina!

Căci e greu a trăi 'n lume
Cînd nu ai parte de ce dorești
Aceasta ori-cine ne-o spune
Că-i mai bine că te prăpădesc!

Ah, poeți, poeți, inconstanți ca valul! Nici n'a eșit bine pe bariera satului Grădiștea și poetul Dragomir i-a pus cruce Lini și acum ar vrea să se sinucidă pentru scumpa lui Didina!

Madmoazel Lino, iată pentru ce monștru ingrat s'au ofilit cele cincî-spre-zece primăveri ale matale! Scoate-ți ochii marțatoifului și Didinii aleia care cine știe ce șantează o fi!

Și acum, pentru a da o supremă dovadă de talentul d-lui Dragomir, reprodus ultima poezie din broșura d-sale intitulată «Bilețul din Arsache»:

Acum de Sfîntul Pantilie
La două-zeci și șapte Iulie,
În Arsache am avut
Un mic bileț de petrecut.

Multă lume a venit
De prin sate la prîvit,
Dar de geaba n'a fost frumos,
Că-a fost timpul prea prafos.

De praf și de căldură
Stai cu batista 'n mină,
Să ștergi din cînd în cînd
Nădușelile curgînd.

Să vezi altă minune!
La fie-care pom anume,
Din acea grădină lată
Ori-ce băiat stă c'o fată.

Mereu se tot imbrîncea
De loc nu se sinchisea.
De ori-cine ar fi trecut
Și așa i-ar fi văzut.

Iar din bileț nu am ce spune
S'auzea strigînd anume:
Limonadă de vînzare,
Țuiculiță, prunișoare.

Și la bileț dacă vii
Nu se poate sfînt să fi,
Cu ochii în latură te uiți
Și începi să faci la curți.

Bilețul ar fi fost frumos
Numai praf să nu fi fost;
Dar și acum am văzut,
Multe, multe de plăcut.

După asta punem punct, ca să lăsăm cititorilor timp să admire.

Kiriac Nepadarjan.

CARTĂ POȘTALĂ

Iubite Domnule Director,

Lăzărică îi zice unui cumătru care, fără să mă întrebe de i învoese ori ba, s'a pus să tipărească în «Vremea Nouă» și sub a lui iscălitură poezia mea «Jos Arta!» (publicată pe de-a'ntregul în «Victor Hugo», iar în fragmente în revista pe care o dirigiați și în «Romînia Muncitoare») după ce, bine înțeles, avu grija în de ajuns să ologhească ritmul, să nenorocească ortografia și să schimbe, după placul lui, numele de botez, pe care l'a găsit acolo. L'ași ruga pe Lăzărică — a cărui cunoștință nu mi-a fost dat pîn'acum s'o am — ea, pe viitor, de-o vrea să reproducă ceva versuri de-ale mele, să le semneze cu numele meu, iar iscălitura lui să și-o pue numai în dreptul cuvintelor ce mi le-o schingiuși, ca să știe lumea ce e al lui Lăzărică și ce-i al meu.

O stringere de mină.

Vatra 26 August

B. Lăzăreanu.

AȘA CUM E

Lingă mine șade o fată
Și-i de neam și e bogată.

O mindrețe de duduie
Cum pe lume alta nu e.

Cîtu-i de mlădie 'n mîers!
Graiu ei e numai vîers.

Și-i în toate hărnicie
Și apoi și carte știe!

Totuși ași lua-o, mă!
Căci nu-s rău la inemă.

Tu aiasta n'ai mai face,
Eu o fac, căci fata-mi place.

Și cînd dragă mi-i o fată
Nu mă uit că-i învățată.

Și n'o cert și n'o *invinui*
Că obrazu-i alb și plinu-i.

Că-i așa măiastră 'n mîers
Că-i ie graiu numai vîers.

Și nu-i fac nici pic de vină,
Că e bună gospodină.

Ba-i mai iert și al cusur:
Că-i e tatăl prea chiabur.

Ci o iașu așa cum e
Cînd mi-i dragă fata, bre!

Vatra

B. Lăzăreanu.

LEGEA RECRUTĂRII

— Din carnetul unui băiat de familie —

...Sînt sănătos și-am împlinit douăzeci și unu de ani!...

Stimații mei părinți au tocmit un tacim de lăutari, au confecționat tot felul de plăcinte și de baclavale, au invitat rude și prieteni; — în casa noastră a fost un chiulhan teribil toată ziua.

Toate astea în onoarea mea: împlinesc douăzeci și unu de ani și-au crezut bieții că etatea asta mă umple de beatitudine.

M'au felicitat, m'au pupat, m'au îmbrățișat toți, — toți s'au simțit obligați să-mi ție mici discursuri *ad-hoc*:

— La mai mare:

— Vezi, acu fii băiat cuminte, că ești major, poți să te conduci singur în societate!

— La mulți ani, — să dea Dumnezeu și maica precista, să-i sărutăm cununile coana Marișo — coana Marișo e mama.

Am observat chiar pe cîți-va din musafirii noștri mai maturi, privind-mă cu o vădită invidie și oftînd din adînc, Da; ba încă Nea Ghiță, un unchiu al meu plin de reumatisme și de parale, mi-a și zis:

— «Ah, Costică nene, ce n'ași da să fiu în locul tău!»

O doamne, și eu am ascultat toate balivernele-astea și scîrțiturile lăutarilor, silindu-mă să zîmbesc, să am un aer convenabil. Și-am mers cu prefăcătoria pînă a juca polca cu o verișoară nostimă cînd îmi venea să plîng, să țip ca un disperat.

Acum sunt singur, musafirii au plecat de cu seară, tîmbălăul s'a sfîrșit; m'am retras repede dimpreună cu durerea ce mă mistue în odăița mea de culcare.

Nu mi-e somn de loc. M'am trîntit îmbrăcat în pat și cuget. Psiholog încă din leagăn, simt o plăcere sălbatecă să înfig scalpulul rece-al analizei în inima-mi sfișiată. Mă descos pe mine însu'mi, îmi purec cu minuțiozitate toate senzațiile ce încerc în momentul ăsta solemn: *am împlinit douăzeci și unu de ani!* blesmată vîrstă!

Care va să zică, de mine sunt chemat să-mi dau tributul singelui patriei mele, sau cum se zice în prozaicul stil oficial: «să satisfac condițiunile prevăzute de legea recrutării». Adică: or să-mi desființeze trezura mea țivilă, or să mă'nțolească în niște vechituri cu nasturi de alamă și cu tot felul de zorzoane colorate fistichiū, ori să-mi tortureze bătăturile picioarelor cu nescaivă cisme monstruoase, — mă vor crucifica, voiū deveni soldat. O patria mea, oiū satisfac eu «condițiile prevăzute în legea recrutării», dar ele nu mă satisfac de loc pe mine!

Mă smulgî din cancelaria mea tihnită, urde, nu poți tăgădui, — îți făceam oare care servicii, dovadă că șeful meu de birou mi-a spus o dată cu vocea vibrîndă de recunoștință: «bravo Popescule, mi-ai tras niște gotice turbate;» — îmi tulburi un traiu senin și util concetățenilor mei — pentru ce? Ca să-mi schimonosești portul și cirlionții de pe frunte, ca să mă dai pe mîna unui sergent-major grosolan și crud care o să-mi scoată peri albi și cafeaua cu lapte din burtă, cum s'a exprimat o dată țivilul Anton Bacalbașa, acest sublim martir al militarismului!

Înc'odată, mersi stimabilă patrie, d'ășa condițiuni!

* * *

Sinistrele gînduri de mai sus mi-au trecut prin cap cu iuțea unei biciclete.

De o dată s'ar în sus din pat. În noaptea sumbră a zilei de mîine, zăresc o mîntuitoare rază de speranță.

Dacăș fi scutit, dacă aia de la consiliul de recrutare nu m'or găsi bun pentru armată!

Îmi pipăi nervos virful nasului și urechile, mă pipăi pretutindenî cu oarba nădejde că-mi voiū descoperi o infirmitate oare-care, un beteșug cît de modest.

Nimic, nimic, Dumnezeuule, am nefericirea să fiu proprietarul unui corp îngrozitor de solid și de teafăr. (Parole d'honneur!)

Unii pretind, adesea cu oare-care dreptate, că nu sunt băiat tocmai prostuț... Ooare, Domule Căpitan recrutor, inteligența nu este o infirmitate, nu te face ea impropriu serviciului militar?...

Haida de, încep să aiurez, sînt sănătos tun, nenorocitul! O mamă, dulce mamă, pentru ce nu m'ai născut tu c'un picior de cauciuc, ori c'un ochiū de sticlă? De ce, mamă, m'ai preursit durerilor și legei recrutării?

...Și-mi reazăm fruntea între palme și plîng și mă bocesc pînă la ziuă ca un poet liric, — sînt sănătos și am împlinit douăzeci și unu de ani!

p. conf. Tarascon.

SCRISOARE DIN CONSTANȚA

Te 'n zori de zi: 'mbicseală, căci ceată s'a întins
Pe tot întinsul murel... Și soarele aprins
Se aprinde tot mai tare de ciudă și năcaz
Că marea îl privește prin «voil» de ceată az.
Se dau delfinî de-a tumba în liniștita mare,
Pe mal tronează 'n voie puternica duhoare
De buruieși aduse de strașnica furtună
Din zilele trecute. Pescarii iuți își mină
Grăbiți lotcile ușoare spre locul unde-i pus
Năvodul ca să vadă de noaptea le-a adus
Ciștig...

Pe-un colț de stîncă se 'ncepe o idilă:
Vardistul cel de noapte surprins'a o copilă,
—O jună servitoare—«en train» de-a se scărda
Și ca s'o cucerească, îi spune că-i va da
El voe să se scalde acolo 'n tot-d'a-una,
Căci nu-i permis la alții; ba-i spune cum la una
Urită, ce 'ndrăsnise acolo să se scalde,
I-a luat mai erî cămașa și hainele și de alde
Astea multe cum plîng și cum se roagă
Pe urmă goale 'n apă de el, da, par'că-i șagă?
Le dă nu-i vorbă haina, dar p'urmă al lor e dracu
De mai încearc'odată să vie — el săracul
E bun, dar vezi e orden — și fata înțelege
Că pentru ea-i în stare să uite și de lege...

Idile 's pretutindenî... O, trenul care pleacă
Acuși peste vre-o oră—de-ar ști cum se încață
În plins atîtea glasuri ce-și zic «la revedere»
Plîngînd—fără de lacrimi—pe-a nopților de miere
Ruini pe veci sfărmate, de-ar ști cu flueratu-i
In cite inimi bagă cuțite,... cit pe patu-i
S'a sbuciumat azi noapte, copila ori nevasta
Ce astăzi fericire!—plecind — îi zice «basta»...

De alt-fe pe aici bine, doar vremea se tot schimbă,
Dar «sezoniștii» noștri petrec, fac băi, —

Se plimbă

Pe bulevard cucoane, ce due pe cap a lene
Coșuri întregi cu fructe, panglici și flori și pene
Ce contrastează negrul țivililor jobene
Și-armonizează strașnic cu viile culori
Pestrițe din chipiuri — ce 'n inime flori
Aduce, și roș pe fețe și bagă în răcori
Bărbați bănuitori.

Constanța, 18 August.

Ileana-Fatma.

O SĂRUTARE

Am rugat o cu blindeță
Și cu multă 'nduioșare,
Să-și aplece-o clipă fața
Și să-i dau o sărutare.

Dar nimic n'a răspuns dînsa
A tăcut eu de-am rugat-o; —
Trist plecat-am în spre casă,
Că nici azi n'am sărutat-o

Dar a doua-zi, la dinșii
Cînd veni, mai în spre seară
Ea da surioarei lecții
Sub salcîmul de afară.

Și cum stam mai deoparte
Și-i sorbeam întregă firea,
Ea de-odată către mine
Aruncă șiret privirea,

Și vorbindu-mi par'că mie,
Dojeni pe sora-i tare:
— «Cum! Nu știi măcar atîta,
Că tăcerea-i afirmare?!»

Sandu.

PARISUL

A trecut de atunci vreme nu glumă, așa că nenea Biță Firfirică poate să-și istorisească pe-ripetile cu voce bună, și-și dă cu gîndul, că un an este suficient ca prescripția să intervină în ôlosul întimplărilor, de alt-fel ne criminale. Dar ca să pricepeți cum au mers daraverile în Paris, trebuie să cunoașteți bine pe nenea Biță și asta nu e grei. Cînd veți vedea prin Cișmigiu dimineața pe la zece o burtă virtuoasă hălăbăndindu-se cînd pe un picior cînd pe altul și cînd burta va fi învelită într-o vestă albă cu picățele roșii și cînd vesta va fi puțin cam tocită, puțin cam murdară și cînd i-o mai lipsi și ultimul nasture de jos, nu veți zice cu siguranță: «Uite nenea Biță». S'ar putea foarte bine să vă înșelați. Dar cînd persoana în cestiune va purta o panama pe cap, cînd se va așeza pe banca din virful movilei și își va scoate țigaretul de spumă de mare, ca să-l curețe cu o pană de gîscă, cînd va citi «Universul» pînă ce vre-o altă persoană va veni pe aceeași bancă și cînd în fine se va uita cu dragoste la cascada, ca să înceapă conversația cu noul venit prin cuvintele «uite bre, a începută și Romîniî noștri să se civilizeze» și după o pauză «Mă-aduc aminte ca acu, eram în Paris pînă '91...», să știți atunci, că este el.

Ca ori-ce cetățean ce se respectă și mai ales ca ori-se vizitator asiduî al Cișmigiului, nenea Biță își are principii solide formate de pe timpul revoluției, însă reintregite cu noile descoperiri. Bună-ocară să-ți fi povestit el, cum acum patru ani cînd era morar, cum îi venise în gînd, citind niște gazete, ca să-și facă o odaie de bae în moară. Și-a făcut-o, dar în ea n'a intrat doamne ferește.

— Ce vreî frate, uite eu nu m'am scaldat în ea de loc... uite așa, n'aveam curiozitate și ce vreî, meseria mea de morar, mai murdară nici că se poate. Dar ce să zic, nu mi-a venit mie, declară el categoric.

Și apoi dacă a văzut la urmă că odaia nu

e bună de nimic, a băgat grît în ea, ca să nu stea de pomană, căci cum era pavată cu ciment, nici nu pătrundeau șoarecii intrînsa.

Astea sunt mofturi, pe cari le spune mai rar, dar ceea-ce ține el mult să povestească la toată lumea este călătoria lui la expoziția din anul trecut. Nu e vorbă, că aceasta este a patra expoziție a Parisului la care a fost, ceea ce însă nu l'a făcut să învețe frantuzește, dar îi este mai recentă în memorie. Cum ajunse în focarul civilizației apusene îi spuse birjarului să-l ducă la un han ce-l știa el; dar cînd colo, ce să vezi, în locul unde știa el economicul birt, era acum o bină grozavă. Dacă văzu el așa se cam codi să intre și întrebă întîiu de preț.

— Ziînic 18 franci, i se răspunse.

— O odaie la al șaptelea etaj cu opt-spre-ce franci pînă zi, da ce amî mineat laur? Mai bine dorm la secție. Hart încoa birjar, că aici nu e dă noi, zise nea Biță și trăsura se puse în mișcare spre expoziție.

Aci, la poartă, își puse mîinile toartă pe laturile abdomenului și strigă pe romînește: «Măi care vindeti bilete aci». Și ce să vezi domnule o droaie de ovrei din Romînia îl înconjurară. Dar și el meșter, vede unuia trei franci bacșiși și îl trimese cu vaporul pe Sena pînă la Invalizi, ca să-i găsească o cameră mai efină. Ovreiul s'a achitat perfect de misiune și găsi camera cu cinci lei pe zi. Și de aci lupepură vremurile bune pentru el. Întreprinzător din fire, cum vedea cite un romîn îl aducea la hotelul lui, care înainte ședea gol cu toată efinătatea și peste două săptămîni se bucura de toate atențiunile gazdei, care îi era recunoscătoare, că-i adusesse mușterii. Erau acolo în hotel ca în București, nu vorbeau de cit romînește toți pasagerii.

Din tot Parisul două lucruri l'au frapat mai ales; întîiu, că n'a găsit o singură «ciușmea» în tot monstrul acela de oraș și al doilea, că la unele birturi se gătea epurî de casă, ceea ce l'a desgustat. Cu birtul, nu e vorbă, a dus-o el prost pînă ce a văzut tricolorul romînesc la un restaurant și acolo a găsit consumațiunii demne de stomachul lui daco-roman: varză cu mămăliguță, castraveți acrii, mișitei, sarmale, etc., etc.

Și privind pentru a patra oară din turnul Eiffel, i s'a părut Parisul tot ea întîiu: «o mare de case și oamenii par'că erau muște».

Foscarina.

„D. PAGINATORU“

— Schiță —

Nu'l chiamă așa: «D. Paginatoru» îi zice Dumitru Teodorescu, dar fiind-că un fost administrator al ziarului pe care îl paginează Teodorescu, îl trecea în registre pentru gratificația pe care o încasa chenzinal sub numele ăsta, noi, mai tinerii de la gazetă, nici nu-i ziceam alt-fel. Se cam supără D., dar nu-i prea vine s'o spună, de teamă, să nu ne îndirjească și mai mult: te pui cu copiii!

D. e Dumitru, dar cînd nu i-se zice D. Paginatoru, d. Dumitrică îl chemăm. Dumitrică! Dumitrică e trecut de 40 de ani, Dumitrică are un cap... cam de

Dumitru, zis apăsât, e cu părul creț și-i gros ca un obraz ce nu roșește nici odată.

Scurt și îndesat cum e, cu brațele idem, cu niște pumni ca de domnișoară și rotunzi ca niște portocale, cu întreaga-i înfățișare de poloboc sau de circumar ghiftuit, se pare că nașul său cei cari l'au mîngiat «Dumitrică» au fost niște zeflemiști incurabili.

— Bună dimineața, d-le Dumitrică!

— Bonjur. Come portato, seniore?

— S'a dat manuscris destul? Cum stăm?

— Bene, seniore. Come statu?... Cos-teacă, ce culegi tu acolo?...

— Va să zică, stăm bine; nu umbla cu mofturi.

— Cine-o vorbi rău de d-ta, bine să-i dea Dumnezeu!

— Iți arde de glume, d-le Dumitrică...

— Pe franșmoa, mosiore? Dar apro-pont: mi-ai văzut galoașele!

— Hei, slugile mele, ați împreunat materia?

Și d. Dumitrică pune mîinile în șolduri — un fel de prevenire că e gata de muncă — și cu o figură care ar trăda siguranța că e un fel de țar în miniatură, așteaptă slugile să-i aducă materia ca să pagineze.

— Pagina II și III la mașină! și fruntea d-lui Dumitrică e numai broboane de sudoare.

— Tirziu, 5 și 10 minute! țipă mașinistul care, pentru a scăpa mai bine de responsabilitate, bate paginile cu călfuța un sfert de oră.

D. Dumitrică e în culmea indignării. Fața lui de *bon homme* ia înfățișarea unui tigru și cuvintele de revoltă spintecă văzduhul de plumb din atelier ca niște fulgere ale unui zeu răzbunător.

Pentru a-l deruta, întrebuițez una din formulele -i de spirit.

— Cine-a zis, d-le Dumitrică?

— Mitu, «paginatorul de la a IV», răspunde tot în felul limbajului-lui D.:

— Contele!

Și fața d-lui Dumitrică își reia masca obicinuită:

Flauctăr undăr... Păi spune și d-ta, junețea neichi, cînd am dat gazeta?

— Come statu? îl întreb eu.

— Cum e și dracu, signorina! răspunde d. Dumitrică și conflictul s'a restabilit.

E liniște. Nu se mai aude de cit uruitul mașinelor și pocnetul ca de pușcă pe un cîmp întins al motorului care pune în mișcare mașinele.

— Plec, d-le Dumitrică!

— Alivoar și să ne mai scrii, junețe... pe o cărămidă poștală.

C. Cosco.

O CUGETARE

Lucru ciudat:

Nimic nu predispune la chelie mai mult ca întristarea, și nimic nu te întristează mai mult de cit chelia.

PRESA ROMÂNĂ

Vorbind de înecarea vaporului «Frantz-Joseph» lângă Cernavoda, un ziar din Capitală scria :

«Este poate cea mai mare *catastrofă maritimă* întâmplată pe Dunăre».

Ziarul «Cronica», povestind o vizită făcută de răposatul savant Virchow la spitalul Colțea, spune că îndată ce a intrat în spital «*acel rege al științei se simțea în imperiul său*».

De ce nu «*acel împărat al științei se simțea în republica sa*», iubiți confrăți ?

Iar d. C. Mille termină ast-tel un prim articol :

— Și acum îmi sumet minicile și aștept hotărârea justiției.

Foarte frumos stil, dar ar fi fost și mai frumos, și mai ales mai adevărat, dacă spunea :

— Și-acum îmi dau poalele peste cap și aștept... etc.

Argus.

NUMIRI CU D'A SILA

Șcena se petrece în cabinetul de lucru al lui dom Paladu, la ministerul de interne. (Cititorul este consiliat să și pună batista la nas intrând în acest sanctuar, căci dom Paladu începe să se descalțe).

Dom Paladu. Ioniță!

Ușierul. Porunciți!

Dom Paladu. Pe cine numim noi prefect la Putna?

Ușierul. Păi n'aveți 'Mnea-voastră nici un pretin?

Dom Paladu. Nu vrea nici unul să primească.

Ușierul. Păi atuncea să facem tot ca cu alde domnu Emil Petrescu, să numim unul cu d'a sila.

Dom Paladu. Bine zici! Du-te fuga la poartă și prima ființă ome-nească mai prezentabil îmbrăcată care-o trece pe stradă, înhaț o și adu-mi-o aici.

Ușierul. Am înțeles.

Ușierul. Am izzicutat ordenu.

Dom Paladu. Ai găsit?

Ușierul. Gasit.

Dom Paladu. N'a opus nici o împotrivire, n'a ridicat nici o obiecție?

Ușierul. Ba da ridicat a ridicat.

Dom Paladu. Ce obiecție?

Ușierul. Păi n'a ridicat obiecție, ci a ridicat umbrela să dea în mine; da'eu, când am văzut așa, am chemat doi jandari și n'a mai zis circ.

Dom Paladu. Bravo, voiți avea în fine un prefect de Putna! Introdu pe noul prefect de Focșani!

(După cinci minute ușierul intră împingând de la spate pe o cucoană matură și corpulentă, care dă din mâini și vociferează).

Cucoana. Bandiților! Calpuza-nilor! Ajutor! Mă asasinează!

Dom Paladu. Ce e asta Ioniță?!

Ușierul. Păi nu mi-ați spus 'Mnevoastră că prima ființă ome-nească...

Dom Paladu. Destul, idiotule! Bine mă măgarule, apoi cum ți-ai închipuit tu că o damă poate fi numită prefect?... Ești prea prost pentru slujba de ușier... A! o idee! Dacă te-aș numi pe tine prefect de Putna și în locul tău aș aduce pe altul?...

Cucoana. Ia ascultă, musiu, mult o să mă mai tot țineți aci?

Dom Paladu. Așa e, uitasem, regret madam, azi nu acord audiențe, puteți pleca.

Cucoana. (Scoborind scările). Auzi elefantu, par'că i-am cerut eu vr'o audienție!

Ghiță Delacooperativa.

AH, FEMEILE!

— Dragă prietene, tu care ai experiență, dă-mi un sfat.

— Cu plăcere.

— Inchipuete-ți că de ziua ei onomastică, am adus nevestei mele două pălării frumoase ca să și aleagă una. De atunci sunt opt zile, și încă n'am putut s'o hotărâsc să iasă la plimbare. Ea și petrece timpul încercind cind o pălărie, cind pe cea-laltă, fără să se decidă pe care s'o ia. Nu știți ce să fac!

— Foarte simplu.

— Cunoști vr'un mijloc?

— Iată!... Ia una din cele două pălării și trimite-o înapoi la modistă... Poți să fii sigur că pe aceea o va alege.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Burdujeni

Că Conu Gheorghe-i taxator
Și'n curind pensionar
Iar moș Costache-i servitor
Făr' un ban în buzunar;
Diferența nu-i prea mare
Intre halbe și pahare,
Căci cu toți, o știți bine,
Acelaș vin le curge 'n vine.

Ce-aveți voi cu Sărtăreanu
Că e bun și primitor?
Ce aveți voi cu Don Zărveanu
Că la zahăr e dator?
Credeti voi că păgubește?
Aș! de loc, se prea 'nțelege,
Căci zahăr de dărueste
Gurițe pe el culege.

c. l.

Slatina

LA GRĂDINA

Vreme frumoasă,
Plictis acasă:
Hai la grădină!
E plină.
Lumină
Puțină,
Și cu rezon:
E «Washington».
Tineret
Berechet:
Studenti
Băeți leventi,
Ingineri,
Ofițeri,
Plutonieri,
Sergenți-furieri,
Elevi școala militară,
Citi-va de la gară.
Liceeni:
V. Popescu,
Stavre,
P. Marinescu;
Domnișoare
Incintatoare,
Seducatoare,
Elegante,
Apetissante,
Tramblante.
Și codănele
(Maruțele)
Frumușele.
Inghesuială,
Sicilia,
Imbrinceală,
Colosala!
Harababura.
Batatura!
Muzica cîntă.
Mare batae
Curată ploaie:
Confetti,
Serpentine;
Risete cristaline,
Veselie,
Galăgie,
Clopoterie,
Poezie.
Serenade
Ochiade
(De diferite grade)
Tainice șoapte,
Glume rascoapte.
Mutre, fasoane,
Gogoși (piroane).
Toți tachinează,
Flirtează,
Pisează
Se amuzează!

Manzanarès

In curind va apare :

REVISTA TEATRELOR

publicațiune pentru arta și literatura dramatică, sub direcția d-lui Livescu, artist al Teatrului Național și cu colaborarea mai multor distinși publiciști.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbilor '4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCURESCI

Administrația ziarului „Zeflemeaua“ somează pe depositariii M. Vasiliu, Bacău, Căciulescu librar Ploești, Iliescu librar Roșiori de Vede, Alterescu Herța, Petculescu C. de Argeș, Hustin, P. Turcului, Marcu Cohn, Mărășești, să achite imediat sumeel de bani ce-i datorează.

Liceul, Academia și Școala Comercială
„VIRGILIU POPESCU”
 Strada General Florescu, 6—8 și Sf. Gheorghe-Nob, 31
AL TREILEA AN DE FUNCȚIONARE

Cea mai populată școală particulară de băieți din Capitală

Promoție splendidă. Din 216 elevi prezențați la examen de stat, în cele trei secțiuni: liceală, comercială și primară, n'au rămas de cit 14 repetenți, adică numai 6 la sută, dintre cari 12 sunt externi.

Examenele tuturor secțiilor se țin în Institut, înaintea delegaților trimiși de Onor. Minister.

Internat pentru elevi cari urmează la școala comercială a Statului sau la liceele Mihaiu-Viteazul, Matei Basarab și Lazăr. Aceștia au preparatorii anume.

Pe lângă cursurile după programa Sta-

tului, se fac **preparațiuni speciale** pentru elevi cari vor să intre în școala comercială gr. II, fără a fi terminat cursuri regulate de gimnaziu sau de școală comercială în ferioară, precum și cursuri comerciale de opt (8) luni pentru bacalaureați, cari vor să dobândească diploma de școală comercială.

Cursuri de limbi moderne și de stenografie.

Ingrijire deosebită de educația corporală și socială a elevilor prin dans, exerciții gimnastice, muzică, conferințe literare.

Preparațiuni chiar de acum de corigență și pentru examenele de admitere în licee și școlile comerciale ale Statului

Director, **VIRGILIU POPESCU**
 Prof. la Liceul Sf. Sava.

A apărut:

DE INIMA ALBAȘTRA

Prețul 10 bani.

MEDALIA DE ARGINT
 CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
 Produselor farmaceutice
ROMANE
 LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
 1900

FARMACIA ALTAN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
 PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
 DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
 (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

LABORATORIUL FARMACEUTIC
A. HENȚIESCU
 BUCUREȘCI
 No. 1, STR. LIPSCANI, No. 1

PIPERAZINĂ EFERVESCENTĂ HENȚIESCU
 Aprobată de Consiliul sanitar superior

Suverană contra

Gutei, Reumatismelor, Gravelor, Calculor Nefritice, Bolelor de besică, etc.

Combate cu succes

toate boalele provenite din cauzele îngrămădirei

ACIDULUI URIC in organism

are proprietatea de a dizolva o mare cantitate de

ACID URIC

fără a turbura digestiunea sa și a strica pofta de mâncare

Nu se descompune și nu se oxidează în organism, ceea-ce'ă dă avantajul de a atinge acidul uric pe tot locul unde se găsește acesta în sînge, țesut, rinichi și articulații.

Se dă după indicațiile domnilor Medici în doze de 2—3—6 oră pe zi câte-o măsură,

—dizolvată complet în apă suficientă— sau combinată cu Apa de Căciulata

PREȚUL UNUI FLACON LEI 4.50

DEPOSIT

La toate farmaciile din țară

LA MAGASINUL
S. G. SERBĂNESCU
 — Calea Victoriei —
 Se găsește în permanență:

Delicioase **ICRE Negre de Taigan**
 Cea mai bună **ȘUNCA de Praga**
ROMURI Originale de Brem
UNT-DE-LEMN Virgin de Nisa
VINURI de MASA și de DESSERT
 Deposit de **CEAI POPPOFF**
 Singurul deposit cu toate mărcile cunoscutelor fabrici de
SAMPANIE cu pretul fabricilor.
 BOGAT ASORTIMENT DE CAMELE RUSEȘTI

PENTRU SEZONUL BAILOR
 este de recomandat

VINUL „ȘTIRBEY”
 SE EXPEDIAZA LA CERERE
 în lăzi de 25—50 și 100 sticle, contra ramburs
 a se cere. PREȚUL CURENT la
ADMINISTRAȚIA DESFACEREI PRODUSELOR
 de pe proprietățile
PRINCEPULUI BARBU ȘTIRBEY
 BUCUREȘCI, — CALEA VICTORIEI No. 121, — BUCUREȘCI

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”
 LA
BERARIA COOPERATIVA
 — PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.